

Pēc ārzemju preses materiāliem sagatavojis Aivars Rudzinskis

Karpuzi ziemas metabolismisms

Julians Jurkevičs,

Team Imperial Fishing, Vācija

Brīžos, kad ledus ir noslēdzis jebkuru domu par karpuzi makšķerēšanu, noteikti ir vērts palasīties mazliet par to, kā karpuzis copē tur, kur ūdenim vāks vēl nav virsū un karpuzim vēl kaut nedaudz ir dukas pakustēties. Lūk, kā tas notiek Vācijā.

Pēdējos gados karpuzi cope ziemā man ir kļuvusi arvien aktuālāka. Ikreiz, kad saspringtās izstāžu sezonas laikā gadās kāda brīvāka diena, esmu ārā pie ūdeņiem, lai ziemīgo garlaicību izbaudītu viskomfortablākajos apstākļos. Visvairāk šajā aukstumā un mitrumā mani piesaista absolūtais miers piekrastē. Iesnas, nosaluši kāju un roku pirksti un durstošas sāpes, iemērcot rokas ledainajā ūdenī, iederas tajā visā tāpat kā stilīga un silta teltis, biezs flīsa guļammaiss ar sildītāju pie kājām, nemierīga sveces liesma un karsta dzēriena malks. Nebeidzamā tumsa mēdz būt reāli nepanesama, sevišķi, ja esi viens bez kompānijas un uz ilgāku laiku. Ar partneri, kam

patīk šī ekstrēmā cope ne mazāk par mani, ir daudz patīkamāk. Tā nu katru gadu Ziemassvētku un Jaungada brīvdienas es kopā ar Feliksu Kačmareku pavadu kaut kur pie ūdens. Mūsu ģimenes gan par to visu nav diez ko priecīgas, bet arī pārāk neiebilst, par ko tām milzu paldies. Mēs šīs dienas cenšamies pavadīt kaut kur dienvidos. Šeit temperatūra dienas vidū uzkāpj pat līdz 20 grādiem, tiesa, ne vienmēr. Tomēr naktis ir ledaini aukstas. Katru jaunu rītu telti, laivu un makšķeres ir pārklājuši sarma, un līdz saullēktam karpuzi matracītis ir pārvērties par karpuzi dēli. Dienvidos ūdens temperatūra saglabājas kaut kur ap 8–12 grādiem, kas nozīmē

samērā lielas iespējas tikt pie iespējama ziemas pārsteiguma, jo sevišķi reizēs, kad karpuzis izdodas izvilināt no ziemas guļvietām. Tomēr makšķerēšana šajā gadalaikā prasa izturību, pacietību, prasmes, laiku un zināmu pieradumu.

Šoreiz gribu mazliet plašāk pastāstīt par savām ziemas gaitām gan Vācijā, gan dienvidos, jo pēc būtības metodika jau ir viena un tā pati.

Jo aukstāks top ūdens, jo mazaktīvāks kļūst zivis. To metabolismisms kļūst lēnāks un lēnāks, tās kustas pavisam nedaudz, ēd arvien mazāk un ļoti īsus brīžus. Tomēr esmu ievērojis, ka atsevišķi eksemplāri, kā to lai pasaka, ir izturīgāki par citiem. Šīs karpuzis mēdz būt daudz aktīvākas par citām, tās mazāk uztrauc aukstais ūdens, un viņas daudz biežāk dodas barības meklējumos nekā to sugas māsas. Es to sapratu reizē, kad kādā nedēļas nogalē vienu un to pašu karpuzi noķēru divas reizes. Šis zivis bija arī daudz spēcīgāka par citām izvadīšanas laikā, tā nenāca krastā kā kartupeļu maiss, bet gan cinījās godam, it kā būtu karsta vasara.

Tā kā karpuzis kustas ārkārtīgi maz, ir būtiski atrast viņu ziemošanas vietu un ņemt tieši tur. Mana pirmā izvēle vienmēr ir ūdenī sakrituši koki, no vēja pasargāti liči, lieli koki un krūmi, kas pārkārušies pāri ūdenim, ar lielāko iespējamo dziļumu ne mazāk par 3 metriem. Šādās vietās esmu gatavs izmēģināt laimi bez īpašas piedomāšanas. Otrs virziens ir zemūdens avoti, jo ūdens temperatūra to tuvumā var būt pat pāris grādus augstāka nekā citur. Atrast tos gan ir ārkārtīgi sarežģīti, tomēr ar *Anaconda GTM Fish Hawks* nav neiespējami. Ja uzspīd saule un ir gaidāmas dažas skaistākas dienas, zivis var iznākt seklumā. 2013. gada janvārī, kad ūdens temperatūra bija tikai 6 grādi, pēc divu dienu pilnīgas necopes man izdevās pacelt vairāk nekā 20 kg smagu karpuzi no knapi pusotru metru dziļās vietas. Tas bija pavisam netālu no sakritušu koku kaudzes un pie koka, kas bija pārkāries pāri ūdenim. Karpuzis tāpat kā cilvēki, uzspīdot saulei, kļūst aktīvāks, pamet mājas un dodas barības meklējumos! Reizēs, kad laiks ir nemīlīgi auksts un riebiģis, es dodu priekšroku dziļumiem. Atkarībā no ūdenstilpes parametriem tie būs 5 m un dziļāk. Vasarā siltāki ir ūdens augšējie slāņi, ziemā ir otrādi. Ūdens vien-

mēr sasilst no augšas uz leju, un zem ledus pie grunts tas nekad neatdziest vairāk kā līdz 4–4,5 grādiem pat tad, ja virs tā ir metru biezs ledus. Šādās reizēs vismazākās temperatūras atšķirības var nozīmēt panākumu vai neveiksmi copes ziņā. Ja izdodas atrast vietu, kur ir kaut mazliet siltāks, cerības uz lomu ievērojami pieaug.

Nākamā būtiskā pasākuma sastāvdaļa ir montāža. Daudzi mani pazīst kā vienkāršu lietu piekritēju, es reti kad uzticos komplikētām brīnumpavadiņām. Ziemā līdzīgi kā vasarā es izmantoju vienkāršas pavadiņas ēsmas montāžai. Tomēr pāris detaļas tiek mainītas, lai adaptētos ziemas apstākļiem. Pirmā ir kopējais pavadiņas garums, un otra ir mata garums, precīzāk runājot – attālums starp boilu un āķa likumu. Šis attālums man nākušas no paša pieredzes. Iesākumā man bija mūžīgas problēmas ar nogājieniem, kad zivis nopurinājās no āķa īsi pēc piecīšanas. Varat iedomāties, cik nepatīkami tas ir ziemā pēc daudzu stundu gaidīšanas.

Pirmajās reizēs es visu novēlu uz nejašu sagādīšanas, bet pēc trešās sāku par to aizdomāties, un drīz arī secinājumi bija rokā. Parasti es izmantoju pavadiņu, kur mata garums ir pietiekams, lai starp boilu un āķa likumu būtu vismaz 1 cm, dažreiz 1,5 cm atkarībā no boilas un āķa izmēra. Jo lielāks ir šis attālums, jo labāk ķeras un labāk piecīrtas.

Mans draugs *Carp'R'Us* montāžu eksperts Jans Dadeks no Čehijas dod priekšroku 2 cm. Viņi esot eksperimentējuši zivīm bagātā diļķi ar dažādiem mata garumiem līdz pat 8 cm attālumam starp boilu un āķi, un arī uz tādu ķēries. Tomēr vislabāk esot veicies tieši ar 2 cm. Taču taisnība ir teiktajam, ka nav viena risinājuma visām situācijām,

KARPU LIETAS

imperial baits

max nollert®

Latvijā no 2015. gada

Jautājiet labākajos copes veikalos!
Informācija mazumtirgotājiem:
e-pasts: info@imperial-baits.lv
tel. +371 29106170

allaž ir jābūt vērigam un jāseko līdz savām montāžām, un ikreiz, kad kaut kas neiet kā parasti, ir jāveic izmaiņas, un tas jā dara pēc iespējas operatīvi.

Bet mana pieredze bija tāda. Sēdēju es savā teltī ar karsta dzēriena krūzi, aizvēru acis un centos sajusties kā karpa aukstā ziemā...

Te nu es esmu – zem sava iemiļotā koka, un manā priekšā kārdinoši smaržīgas 16 mm *Imperial Baits Fish* boilas, pārklātas ar ūdenī šķīstošu atraktoru un stimulējošo *Carptrack inP* un *inL*. Tās te jau guļ vairākas stundas, izplatot savu lielisko aromātu, un mani norit pamatīga cīņa! Starp citu, es uztveru tikai vienas, kas šķīst ūdenī, viss nešķīstošais mani absolūti neinteresē, es to nekādi nevaru ne sajūst, ne sasmaržot. Bet šie *inP* un *inL* ir bezgala aicinoši – vai man tiešām būtu jāiztērē kāds enerģijas daudzums, lai šīs konfektes savāktu?

Tumsai izklistot, es jutos gana droši un vairs nespēju sev šo prieku liegt. Lēnām un bez steigas es piepeldu un sāku iesūkt šīs bombongas. Ūdens ir ļoti auksts, tāpēc es kustos ļoti lēnām, cenšoties patērēt pēc iespējas mazāk enerģijas, un darboties maksimāli efektīvi. Pat barības iesūkšanā es cenšos zaudēt pēc iespējas mazāk spēka. Tad gadās viena konfekte ar garu matu, es to iesūcu pavisam maigi, un tā lēnām ieslid mutē. Pēkšņi man liekas, ka kaut kas nav kārtībā. Es konfekti izspļauju un sajūtu nelielu dzēlienu lūpā. Es nobīstos un metos bēgt. Kaut kāds spiediens uz lūpām, es papurinu galvu, un spiediens pazūd... Vāu, kāda veiksmē! Ātri pazūdu slēptuvē, lai atgūtos no šoka.

Kas bija noticis? Ar lēno un vājo sūkšanas tempu boila mutē nenonāca pietiekami dziļi, un āķis karājās kaut kur lūpas ārpusē. Tas bija pagriezies par vēlu, un tam nebija nekādu iespēju kārtīgi ieķerties.

Bija tikai divas iespējas, kā izvairīties no tā nākamajā reizē. Pirmkārt, es divas 16 mm boilas aizstāju ar vienu un saīsināju matu. Tagad boila atradās tikai 1–2 mm attālumā no āķa likuma, tam gandrīz pieskaroties. Līdz ar to āķis nonāks dziļāk pat tad, ja sūkšanas jauda būs minimāla.

Vēl labāk darbojas ūdenī neitrāla boila, kas nav ne peldoša, ne grimstoša, piemēram, *Imperial Baits Half'n Half*. Puse peldošās šai gadījumā neitralizē grimstošās boilas svaru. Šādā bezsvara stāvoklī esoša boila ceļo pa muti daudz ātrāk, sevišķi, ja karpa ir pieradusi pie smagākām grimstošajām boilām un to pašu jaudu izmanto, lai ievilkto sevī *Half'n Half*. Līdz ar to arī āķis mutē ieķļūst dziļāk, paspēj pagriezties un kārtīgāk ieķerties drošākā lūpas daļā. Lūk, risinājums manai problēmai! Jāizmanto mazāka ēsmā un īsāks mats – ir jāpielāgojas! Savukārt pavadiņas garumu es nemainu atkarībā no ūdens temperatūras, bet gan no barošanas taktikas. Vislabāk man klājas ar 20–30 cm garajām, arī ziemā.

Visbeidzot jāparunā arī par iebarošanu. Kā jau minēju, es ziemā priekšroku dodu mazāka izmēra ēsmām, teiksim, 16 mm diametra boilām. Vissvarīgākais ir barības daudzums ūdenī, nereti pat desmit boilas ir par daudz. Slinka zivs piepeld, iesūc vienu vai divas un dodas tālāk. Ja vienā vietā ir desmit boilas, tad varbūtība, ka tiks iesūkta vienīgā istā, ir viens pret desmit. 3–5 boilas vienvietā vai – vēl labāk – tikai

viena boila uz mata ievērojami uzlabo copes varbūtību.

Karpai ziemā ir jāpatērē milzums enerģijas, lai savāktu lielu daudzumu sīku barības daļiņu. Tāpēc es piedāvāju tām pavisam ko citu. Manuprāt, daudz efektīvāk šādos apstākļos ir izmantot iebarošanai vienu vai divas lielas, biezas un superatraktīvas miklas bumbas.

To pagatavošanai es ņemu parasto boilu bāzes miksu, piemēram, *Imperial Baits Fishmix*, un bagātinu ar *Carptrack inP*, *GLM* un šķipsnu betaīna. Tad vēl dažas 4 mm *Aminopellets* granulas, bundžiņa tunča un vizuālai atrakcijai bundžiņa saldās kukurūzas. To visu es jaucu kopā nevis ar ūdeni, bet gan ar *Carptrack inL*, *Liquid Amino* un karotīti *NHDC* saldumam. To visu es saveidoju divās lielās bumbās aptuveni 15 cm diametrā. Ir svarīgi, ka tās ir stingras, ūdenī nokļuvušas, neizjūk. Ja tas notiktu, ūdenī būtu milzīgs paklājs ar 10 000 barības gabaliņu, un nevienas copes! Nē, tāds nav mērķis.

Es pārdalu šīs bumbas uz pusēm, un divām pusītēm ir jāguļ uz zemes tieši blakus āķim un ēsmai. Lielās miklas klimpas neizjūk, un milzīgais daudzums ūdenī šķīstošo sastāvdaļu veido neiedomājami spēcīgu atraktoru zemūdens plūsmu, kas ieinteresēs praktiski jebkuru zivi. Karpa piepeld, atrod lielo klimpu un domā: *Velns, kā lai es to tagad dabūju mutē, nepatērējot pārāk daudz enerģijas?* Te tā pamana mazītiņu un ļoti apetitīgu konču tieši blakus lielajai klimpai – uzminējāt, tā ir mana boila uz mata! *Iesākumam pamēģināšu šo mazo kārumu, to ir daudz vienkāršāk apēst.* Un pīi! Ziemas zelts mums ir rokā.

Ceru, šis raksts ir devis nelielu ieskatu manās ziemas copes gaitās un arī pašam radušās kādas idejas. Izmēģiniet tās un manus ieteikumus kādā zivīm bagātā ūdenī un tieciet pats pie savas ziemas karpas! Un neaizmirstiet karstos dzērienus! ●

